No. 2086 Zaterdag 29 December 1923. 40ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Nieuwjaar.

Alweer een jaar, dat wegvalt in de eeuwigheid, een nietige droppel van den grooten waterval, die ontspringt uit den Onbekende, schittert, dooft en verzinkt een in ander mysterie.

Alweer een jaar, dat wegvalt, zooals wij het hebben gemaakt... met het goede, dat wij er zeker in gedaan hebben, de pogingen ertoe, het moedige hervatten, de tranen, welke wij in de oogen der ongelukkigen hebben gedroogd.

Het valt ook weg dit jaar met het kwaad dat erin, helaas, aan onze broosheid is ontsnapt.

Alles materiaal voor den eeuwigen Onderzoeker.... wij zullen het eens terugvinden in ons dossier.

Het is de bladzijde, die wordt omgeslagen, de bladzijde, waarop wij zoovele menschelijke zinnen geschreven hebben.

—Ik ben tevreden, roept er een....

Ik heb veel geld verdiend..... Mijn positie verbeterd... Eer ingeoogst.... Een huis gebouwd!...

—Hoe sta ik tegenover de eeuwigheid, die nadert, vraagt de christen.

Ja, zij nadert.

Wij zijn een nieuwe dagreis begonnen daarheen.

Luistert... Boven het oppervlakkige gepraat van den dag, hoort ge in de verte het zware geluid der eeuwigheid, zooals de rivier de stem van het groote water verneemt, als zij den Oceaan nadert.

Geen mensch, die dezen naam waardig is, geen mensch van de verste geschiedenis af... sinds Homerus en Plato tot aan den gewonen Arabier, in het zand der woestijnen knielend voor zijn God,... die ontkomt aan het verre gerommel van het hiernamaals, dat nadert.

Hoeveel tijd heb ik nog? Hoeveel treden zal ik nog afdalen, vóór ik in het donker stap?... Eén?... Twee?... Meer?.... Mysterie.

En daarna zal het God zijn, de eeuwige Kunstenaar, die zich buigt over het werk van ons leven.

—Hier ben ik, Heer.

—Is dat alles?

—Ja, Heer.

En de armen zullen wijd zich openen, of God zal voor het eeuwig het hoofd afwenden.

Zóó blijft ge een droomer voor hen, die aan niets anders denken, dan aan het lichaam-van-één-dag, en die het kostbare stuk vergeten, dat zij moeten vormen, snijden, verdiepen tot één beeld, waar God hoopt zich in te zullen herkennen.

Maar vandaag begint ook het nieuwe jaar.

Een jaar, dat begint, is een schrikkelijk vraagteeken.

Hoevele oogen zouden verschrikken indien God, door een enkelen ruk, het gordijn wegtrok, dat alle geheimen der komende twaalf maanden verbergt.

Wij zouden vreugde zien, stellig. Doch daarachter den prijs ervoor. Wie tranen oogsten wil, moet liefde zaaien, zegt Goethe.

Albrecht Dürer stelt ons het nieuwe jaar voor als de figuur eener onverbiddelijke vrouw, een zeis in de hand, en langs haar heen trekt in hevigen angst het levende geslacht.

Wie onzer zal de vrouw treffen?

Wie zal zij uit onze armen rukken?

Welke lieve oogen, welke welsprekenden mond zal zij sluiten?

Welke kampioen van den vooruitgang zal zij met 'n glimlach verbrijzelen op den drempel der overwinning?

Welk warm hart zal zij verkillen?

Welke natie werpen op de andere?

Mysterie nu.... mysterie altijd!

Want God heeft medelijden met ons: Hij geeft ons heden ons dagelijksch brood, maar houdt de toekomst voor ons verborgen.

Maar hoe innig begrijpen wij dien vader daar op de knieën voor het tabernakel, dragend op zijn armen allen, die die hij liefheeft en vragend aan den Meester, dat de weg niet te hard zij en vooral, dat er, op het einde, niemand moge ontbreken.

Verpoozing der suikerbakkers, zeggen de (Fransche) menschen, doelende op de politieke stilte bij de jaarwisseling.

Ik geloof, dat de suikerbakkerij met deze kortstondige wijsheid der volkeren niets te maken heeft.

Ik geloof, dat de menschen op het einde van elk jaar of bij het begin van een nieuw, sterk voelen, dat hun bestaansduur sterk aan 't minderen is... dat het uur nadert. En zij zwijgen..., zooals men zwijgt, als men, bij de kromming van een weg, plotseling staat voor de wijdte van een landschap.

Wij, christenen, doen beter.

Hebben wij op dit gewichtig tijdstip een gedachte van aanbidding jegens Hem, die tijd en ruimte beheerscht, een gedachte van liefde bovenal. Want God is goed, altijd.

Hij is goed in de opwekkende frischheid van den morgen.

Goed in de kracht der schitterende middagen, — waarop wij Hem zoo gemakkelijk vergeten, omdat het bloed dan een beetje sneller door onze aderen klopt.

Maar God is vooral goed op den avond van menschen en dingen,

Men ziet Hem beter op het einde van een bestaan, wanneer de hartstochten zwijgen, de ziel zich kan losmaken van het aardsche, en haar stem kan doen doordringen tot Hem.

„De laatste gedachten van een hart, dat u bemint, schreef Mevrouw Swetchine, gelijken op de laatste stralen der zon, welke inniger worden van warmte en kleur, naarmate zij verdwijnen. Ge hebt gewild dat het leven schoon zou zijn tot het einde toe. Laat mij groeien en weer goed worden als de plant, die nog eens haar hoofd heft tot U, vóórdat zij het zaad geeft en sterft."

Heffen wij ook ons hoofd omhoog. En ons hart. Leven wij dit jaar, alsof het ware 't laatste van ons leven, alsof het de handteekening ware van ons, menschen, onder ons menschelijk leven,

Pierre l'Emite.

Volksbeschaving.

El Boletin Comercial heeft de vorige week heel stichtend (?!) de viering van ons H. Kerstfeest ingeluid door de aankondiging van en het propaganda maken voor een bokspartij in de *Salon Habana*.

Misschien weten nog niet alle onzer lezers, hoe het op zoo'n bokspartij eigenlijk toegaat.

Ter kennismaking bieden wij hun daarom een verslag van zoo'n vertooning, die de vorige maand in Haarlem plaats had. Dat verslag ontleenen wij aan de *Nieuwe Haarlemsche Courant*. De schrijver voegt er uitdrukkelijk bij, dat het er heel ordelijk toeging, en dat die wedstrijd nog tamelijk mak en goedaardig was vergeleken bij de Amerikaansche bokspartijen.

De verslaggever geeft dan zijn indrukken als volgt weer:

„Ik ben er heen geweest en ik blijf van opinie, dat ze mij alleen voor een bokswedstrijd in den ring krijgen als ik voor de opstoppers, die je daar moet incasseeren, een honderdduizend dollar vergoeding krijg, net als Dempsey, Carpentier of Gombardier Wels.

O, laat ik dit zeggen, het ging er op dezen wedstrijd buitengewoon ordelijk toe. Er werd door de toeschouwers niet met stoelen gegooid of gevochten; zij genoten in stilte en in de grootst mogelijke orde. De scheidsrechter was een hoogst bezadigd en mij zelfs zeer sympathiek Haarlemmer, die, dunkt me, geen vlieg kwaad zal doen, maar met het grootste genoegen voor zijn pleizier in een ordelijke demonstratie een bokstegenstander een paar blauwe oogen rijker en een stel tanden armer maakt.

Er wordt gebokst naar alle regelen der kunst en bovendien hoorde ik zeggen, dat deze demonstratie, in vergelijking van „echte" wedstrijden, maar „kinderspel" was.

Resultaat van dit „kinderspel" was,

DE GREGORIAANSCHE TIJDREKENING.

I.

Nadat reeds tijdens den oorlog enkele tot het Grieksche schisma behoorende gebieden den ouden Juliaanschen kalender hadden afgeschaft, heeft thans, naar de dagbladen melden, ook de Grieksche Kerk de Gregoriaansche tijdrekening aangenomen en reeds dit jaar in haar kalender op den zeventienden September direct den eersten October laten volgen. Daardoor heeft zij de dertien dagen ingehaald, welke zij bij den werkelijken zonnetijd achter was. Zóózeer verafschuwde en haatte het Grieksche schisma de onde Moederkerk, dat zij eeuwen lang er zich tegen verzette zelfs maar een kalender uit hare handen te ontvangen. Wij vinden in deze gebeurtenis aanleiding, om, hoofdzakelijk naar gegevens van PASTOR *(Gesch. der Päpste*, Band IX) en JANSSEN *(Gesch. des Deutschen Volkes*, Band V) en ander mede te deelen over de invoering van de naar Paus Gregorius XIII (1572—1585) genoemde tijdrekening, welke thans door de geheele beschaafde wereld wordt gevolgd.

Reeds langen tijd vóór Paus Gregorius had men ingezien, dat de naar Julius Cæsar genoemde Juliaansche kalender verbetering behoefde, omdat het zonnejaar daarin te lang was berekend, zoodat men in 1582 ongeveer tien dagen bij den werkelijken zonnetijd achter was. Reeds Nicolaas van Cusa had deze kwestie op het Concilie van Bazel (1431) ter sprake gebracht. Paus Sixtus IV (1471—1484) had den beroemden Regiomontanus voor dat doel naar Rome geroepen, doch deze geleerde stierf reeds spoedig, zoodat zijn arbeid zonder resultaat bleef. Paus Leo X beriep in 1514 onzen beroemden landgenoot Paulus van Middelburg (Zie: Biog. Woordenboek III p. 860 v.), die een uitgebreid werk over de Paaschberekening in het licht had gegeven, naar Rome om de kalenderhervorming tot stand te brengen. Verschillende vorsten en universiteiten werden uitgenoodigd hun gevoelen over deze zaak mede te deelen. Maar de meeningen liepen zóó uiteen, dat bij de tiende zitting van het Concilie van Lateranen de zaak nog niet voor een uitspraak rijp was. De Paus benoemde echter een commissie, aan het hoofd waarvan Paulus van Middelburg, welke verder de ingekomen adviezen zou onderzoeken en nieuwe voorstellen indienen. Ondanks de vele bemoeiïngen van Paus Leo X kwam men toch niet tot een besluit. Het Concilie van Trente, dat zooveel andere zaken had te regelen, liet in zijn laatste zitting de kalenderhervorming over aan den H. Stoel. Gregorius XIII, de groote bevorderaar van kunsten en wetenschappen, was het die de zaak met groote energie aanpakte en tot een goed einde bracht. Reeds bij het begin zijner regeering won hij omtrent de kalenderhervorming adviezen in, doch in 1576 benoemden hij een commissie onder voorzitterschap van kardinaal Sirleto, welke tot taak had een van Luigi Giglio afkomstigen verbeterden kalender te onderzoeken.

Deze commissie was zeer cosmopolitisch samengesteld, zelfs de patriarch Ignatius van Antiochië had er zitting in. Niet minder universeel was de kring van geleerden en universiteiten, wier advies werd ingewonnen. Deze adviezen liepen echter buitengewoon uiteen; alle denkbare kalenderverbeteringen werden voorgesteld; van een en dezelfde universiteit kwamen zelfs verschillende adviezen in. Slechts de universiteit van Alcalá kon zich ten volle met het voofstel der commissie vereenigen, doch de Sorbonne van Parijs moest er niets van hebben. De Parijsche professoren meenden, dat aldus de Kerk zou onderworpen worden aan den wil der astronomen, dat men zoodoende zou toegeven, dat de oude Kerk ten opzichte van de Paaschviering gedwaald had, enz.; de noodlottige gevolgen hiervant werden met de donkerste kleuren afgeschilderd. Gelukkig dat Gregorius XIII en de commissie zich door deze bekrompen adviezen niet van hun voornemen lieten afbrengen, maar het werk der kalenderverbetering, dat ook door de katholieke vorsten met vreugde was begroet, voortzetten. Daar echter de verschillende voorgestelde verbeteringen zoo uiteenliepen, zag de commissie zich genoodzaakt zelfstandig werk te leveren. Den 14 September 1580 was ze met haar werk gereed. Allerlei omstandigheden echter brachten vertraging, en eerst 3 Maart 1582 kon Gregorius XIII de bulle „Inter gravissimas" publiceeren, waarbij een nieuwe kalender werd ingevoerd. In de maand October van dat jaar zou op den vierden onmiddellijk de vijftiende volgen om het kerkelijk burgerlijk jaar met den waren astronomischen tijd in overeenstemming te brengen.

Om deze overeenstemming ook voor de toekomst te behouden, zou in het vervolg elk vierde jaar een schrikkeljaar zijn, doch van de eeuwjaren alleen dat, waarvan het aantal door vier deelbaar is, b.v. 1600, 2000 enz. Hoewel niet volmaakt, is de Gregoriaansche kalender toch zóó nauwkeurig, dat eerst na 3333⅓ jaren een verschil van één dag kan intreden. Ondanks deze nauwkeurigheid duurde het nog geruimen tijd eer de nieuwe kalender algemeen werd aangenomen. In den Kerkelijken Staat, Polen, Frankrijk en in het rijk van Philips II werd de nieuwe regeling aanstonds ingevoerd; alleen daardoor ontstond vertraging, dat de drukker, die het privilegie van het drukrecht had ontvangen; niet op tijd met zijn gedrukte kalenders gereed was. Ook de katholieke vorsten van het Duitsche rijk maakten geen bezwaar. Keizer Rudolf II ging zeer omzichtig te werk. Met het oog op de Protestanten in zijn rijk schreef hij overeenkomstig het verlangen van den protestantschen keurvorst van Brandenburg de invoering van den nieuwen kalender voor zonder daarbij van den Paus te gewagen. Dat nam echter niet weg, dat de invoering een storm verwekte onder de Protestanten, vooral in Zuid-Duitschland. Osiander, de hofpredikant van den hertog van Wurtenberg, nam daarbij de leiding. „Zonder dat het noodig was", schrijft hij, „louter uit moedwil en boosheid heeft de Paus zijn kalender uitgegeven om onrust en groote tweespalt te brengen in de Christenheid."

De nieuwe kalender was volgens hem niet noodig, omdat het einde der wereld toch nabij was, zat vol fouten; de Paus wilde geld verdienen met kalenders verkoopen. Zelfs pausin Johanna haalde hij er bij. De Paus had ten slotte geen ander doel dan door zijn Jezuiten Duitschland „met een valsche leer te vergiftigen en een bloedbad aan te richten", en nog vele andere leelijke woorden bezigde Osiander, welke door fatsoenlijke menschen niet gebruikt worden. Zijn besluit is: „ook al zouden wij overigens den kalender voor goed houden, dan verwerpen wij hem toch, als de Paus hem ons op wil dringen, want wij willen met den vijand van onzen Heer en Heiland niet samenwerken, opdat wij niet in zijn zonden en gruwelen deelgenoot worden."

Jacob Heerbrand, professor in de theologie te Tubingen zeide: „achter den kalender schuilt de satan; de Roomsche Antichrist heeft hem gemaakt om den afgodendienst te bevorderen; de wereldlijke overheid, welke de onderhouding ervan beveelt, mag men niet gehoorzamen, wijl men zich niet mag onderwerpen aan den Antichrist en zich niet magscharen onder de afgodendienaars". De „rector, kanselier, doctoren en regenten" van de

dat ik drie bloedneuzen telde, dat één bokser, hemel en aarde vergetende, in 'n *knock out* langs de touwen waggelde en een ander door een stoot in de maagstreek zoo van streek raakte en zulke leelijke gezichten trok (waar nota bene een paar honderd toeschouwers om zaten te grijnzen) dat hij de partij moest opgeven. En nauwelijks had de scheidsrechter dit bekend gemaakt, en den tegenstander tot overwinnaar verklaard, of deze, een vroolijke boy, sprong één meter de lucht in en zwaaide triomfantelijk naar supporters in de zaal, terwijl de ander ineenkromp van onwelgesteldheid. De toeschouwers applaudiseerden.

Ik zag eens een hond, die per ongeluk van een fietsrijder zoo'n tik kreeg, dat hij *knock out* raakte, wegwaggelde en even daarna neerviel.

Een heele straat menschen stond te jammeren om de ellende van het beest. Op dezen boksavond betrapte ik mij zelf, dat ik met eenig bloeddorstig genoegen zat te observeeren, wat een bijna geheel naakt mensch doet als hij buiten westen wordt geslagen. En met mij deden dat een paar honderd man. Ik schaamde mij. Pas had ik den jongen man met 'n krachtig lichaam lachend den strijd zien aanvaarden. Geen minuut later zag ik zijn wezen vertrekken, zijn armen stak hij naar omlaag om bescherming tegen den grond te zoeken, hij wendde zich af en de oogen wezenloos, zeeg hij neer langs de touwen; één seconde, toen stond hij op, en met onzekere passen liep hij langs de touwen naar den anderen hoek van den ring als om zijn tegenstander te ontloopen. Daar viel hij neer. De toeschouwers volgden met spanning de bewegingen van dezen onbekwamen mensch. Onbewogen en met rustige stem, terwijl het slachtoffer versuft op den grond lag, telde de scheidsrechter zijn één, twee, drie, tot tien, de tegenstander stond gereed om zoodra de man zou opstaan hem weer neer te slaan. En hij stond op, tusschen den negenden en tienden tel en de tegenstander sloeg op den zwak afwerenden man, maar toen kwam de scheidsrechter tusschen beiden en verklaarde de partij voor den „knock out" geslagene verloren. En achter mij was „men het niet eens of de knock out" was toegebracht door een rechterstoot op den linkerwang of een linkerstoot op den rechterwang. Men kwam tot overeenstemming op dit compromis: dat de rechterstoot op de linkerwang gevolgd was door een linkerstoot op de rechterwang, waardoor de bokser tegen de vlakte ging. Prosit!

En nu mag men mij praten van sport, die het lichaam staalt. Mij maakt men niet wijs, dat een *knock out* of een stoot op je maag je lichaam gezonder maakt dan wanneer het gespeend blijft van zulke medicamenten.

Het toppunt en het nagestreefde doel bij een bokswedstrijd is een *knock out* en het wil er bij mij niet in, dat deze gezond is voor het lichaam.

Ik weet wel, dat een groote groep onzer bevolking, vooral onder onze jonge, levenslustige pootige jongelui op de bokssport verzot is, maar met hetzelfde recht, als waarop deze steunen, kan men straks het zwaardvechten, het stierengevecht en het duel verdedigen.

Er moet een grens zijn en dat we die grens leggen even voor het boksen is heusch niet te verwonderen, wanneer menschen als commissarissen van politie er ook hun veto over uitspreken.

Openbare demonstraties van boksen werken de verruwing van de zeden in de hand. Wat jongelui in besloten gezelschap elkaar voor klappen willen toedeelen, moeten zij weten, maar als deze demonstraties in 't openbaar niet worden bevorderd, is, dunkt me, slechts goed te keuren.

Bovenstaande was reeds geschreven toen de dagbladen het verhaal brachten van een doodelijk ongeval bij een bokswedstrijd."

* * *

Nu de lezer een beetje wegwijs is geworden in deze „edele" tak van sport en beter tot oordeelen in staat, zal het hem niet verwonderen, dat wij gehoopt hadden, dat men ons eiland, onze nog niet hyper-beschaafde maatschappij zulk een walgelijke, ruwe, weerzinwekkende vertooning zou bespaard hebben.

Wij willen volgaarne aannemen, dat het er in de *Salon Habana* de vorige week nog veel tammer toeging dan in de bovengenoemde, waar de verslaggever van de *N. H. Ct* getuige van was.

Doch er bestaat nog zoo iets van *gouverner c'est prévoir*, of als dat al te veel afgezaagd is, dan hebben wij een ander gezegde, dat wèl wat minder bekend, ofschoon al een 2000 jaar oud is. Het is van den heidenschen dichter OVIDIUS. Wie klassieke studiën gemaakt heeft, zal zich nog wel herinneren, dat die oude Romein alles behalve preutsch was, maar dikwijls *ridendo dicere verum*, al lachende de waarheid kon zeggen, en dat soms heel raak deed.

Hij zegt:
Principiis obsta:
Sero medicina paratur, cum mala per longas convaluere moras.
„Weersta het kwaad in zijn eerste begin. Want men komt met geneesmiddelen te laat, wanneer het kwaad door lang uitstel reeds in kracht is toegenomen."

Men kan zich overtuigd houden, dat deze eerste bokspartij, hier gehouden, als een steekproef geldt, om te zien of ze bij het publiek in den smaak valt. En is eenmaal de nieuwsgierigheid voldoende geprikkeld en de teergevoeligheid wat afgestompt, en het medelijden aan den kant gezet, dan gaat men nog een stap verder. De reclame doet de rest. De zucht om de grrrroote Amerikaansche republiek ook hierin na te volgen, verdringt dan alle betere gevoelens.

Zoo is de gewone loop van zaken. Zoo is het in Amerika eveneens gegaan. Ook daar zijn de bokswedstrijden op heel bescheiden schaal begonnen. Eerst het werk van amateurs gelijk het schermen met den degen, als oefenschool en middel tot wettige zelfverdediging, daarna ontaard tot de meeste ruwe en barbaarsche wijze van afmaken van een tegenstander. Doch evenzeer te veroordeelen als het gladiatorenspel in de arena's van het oude Rome en het duel in het vroegere Duitsche leger.

Hoe menschonteerend en beestachtig het boksen nu reeds in Amerika beoefend wordt, vertelt het volgende verslag van de *Nieuwe Rott. Ct.*

„Voor 90.000 toeschouwers heeft te New-York een bokswedstrijd tusschen Jack Dempsey en Louis Firpo plaats gehad. Na 57 seconden werd Firpo in de tweede ronde door Dempsey knock-out geslagen, waarmede Dempsey het wereldkampioenschap behield. De wedstrijd eindigde met rechtsche en linksche hoekstooten op de kaak. Firpo werd in de eerste ronde vijf maal neergeslagen. Hij wist echter telkens op te staan en drong Dempsey eenmaal in een woedend gevecht tusschen de touwen.

„Hier volgen — aldus de N. R. Ct. — nog eenige bijzonderheden:

„Bij den aanvang van het gevecht miste Dempsey met een rechtsche en Firpo plaatste zijn rechtsche in Dempsey's lichaam. Firpo ging daarna neer door een harde rechtsche van den kampioen, maar verhief zich spoedig. Weer haalde Dempsey hem neer en dreef daarna den uitdager door den ring. Dempsey vloerde opnieuw zijn tegenstander, maar daarna sloeg Firpo Dempsey tegen de touwen. Dempsey kwam groggy terug en Firpo trof hem zwaar met rechtsche slagen als van een hamer.

Weer werd Firpo gevloerd. Toen hij opstond, plaatste Dempsey een hoek op Firpo's kin en trof onmiddelijk daarop met zijn linksche en rechtsche Firpo's lichaam. Firpo viel neer. Hij kwam groggy overeind en door een serie van linksche en rechtsche hoekslagen sloeg Dempsey hem uit."

Voor dezen hartverheffenden arbeid werd den Amerikaan Dempsey op voorhand niet minder dan 100.000 dollar uitbetaald. Voor zijn „wonderbaarlijke techniek" eischte de Jank de ronde som van maar eventjes 60.000 pond sterling!

Al even weerzinwekkend of veel erger nog is het volgende uit de stad der *Intelligenz*, Berlijn.

„Daar valt voor de geblaseerde genotzoekers dagelijks op meerdere plaatsen het schouwspel te genieten van jonge vrouwen, die elkaar met dikke handschoenen en hoogstens eenige amateursroutine uppercuts en stops toedienen, in gladde tricotjes, zwarte rokjes en met naakte beenen... Oververzadigd van het Salomé dansen... giert men van den lach, als de arme wezens elkaar hulpeloos te lijf gaan, in den Ring gebracht door het harde leven... neemt blasé een slok Sekt als een nerveus neusvleugeltje openscheurt, zoodat bloed het tricot kleurt.. of blaast een rookwolkje de lucht in, wanneer een maagstoot een der slachtoffers snakkend naar lucht ter aard doet zijgen.

„Ik ben naar de Spaansche stierengevechten gegaan, heb de hanengevechten aanschouwd, heb den stier paardebuiken zien openscheuren, en de torero zijn espada zien planten direct in het groote moedige stierenhart.... ik zag bloed bij stroomen uit buiken en lijven spuiten, zag hanen elkaar de oogen uitpikken, tot ze, stekeblind, nog hakten met de moedige snaveltjes... uit instinct of strijdlust, maar zij.... nòch de menschen, die hen bijeen brachten, hebben mij die walging ingeboezemd... welke menager en publiek bij damesbokswedstrijden in mij opwekten.

De eerste brachten ten minste dieren bijeen, bij wie strijdlust en moed instinct of aard is,.... hier twee menschelijke wezens, wien eeuwen lang civilisatie gepredikt is.... die met handen, welke voorbestemd waren om een kinderhoofdje te streelen, stompen.

Dat neergekwakte vrouwenlijfje tusschen zwelgende toeschouwers.... die druppelen bloed uit een gescheurden neusvleugel, waren pijnlijker te aanschouwen, dan een op stierenhoornen gespietste torero, of het tot bloederige-pap getreden lijf van een picador. Dat waren ten minste mannen... Dit vrouwen, meisjes nog.... die in andere tijden de menuet zouden hebben gedanst. Dát is de moderne civilisatie... van menuet naar foxtrot... en van shimmy naar vrouwenbloed in een variété, onder wijn en lach.

Een bleekneus van twintig, tafeltje met Sekt op de eerste rij, giert van pret, loert dan begeerig naar de eerste slagen.... Wonderlijk zal zijn achting zijn voor „De Vrouw" als hij man wordt".

En deze felle zweepslagen zijn niet genomen uit een strenge monnikpreek, maar van den zeer vrijzinnigen alles behalve preutschen Berlijnschen redacteur van *de Telegraaf. Zulk een verdierlijking* had Musset wel nimmer kunnen droomen toen hij zong en voorspelde:

L'hypocrisie est morte, on ne croit plus aux prêtres.
Mais la vertu se meurt, on ne croit plus á Dieu....
Mais le peuple *voudra des combats de taureaux.*

***

Bij zulke uitwassen en buitensporigheden onzer moderne beschaving is het wel noodig aan het waarschuwend woord van OVIDIUS: *Principiis obsta*, te denken.

Doch wij hebben nog een speciale reden, waarom wij tegen de vertooning van dergelijke bokspartijen hier op ons eiland te midden van onze gemengde bevolking gekant zijn. Om diezelfde reden hadden wij ook zooveel doorzicht van onze autoriteiten verwacht om dergelijke barbaarsche vechtpartijen hier voor eens en altijd te verbieden.

Onze moderne beschaving ook hier op Curaçao hangt aan elkaar van de meest grove inconsequenties en contradicties.

Zij is zoo medelijdend, zoo teeren overgevoelig, dat zij geen dier zelfs kan zien mishandelen. De wetgever houdt daar nauwlettend toezicht op en verbiedt onder wettelijke strafbepalingen het afbeulen en mishandelen van dieren.

Nog onlangs werden hier hanengevechten bij de wet verboden, *omdat zij verruwing der zeden in de hand werken.*

Doch wanneer *menschen*, volgens de regels der kunst, ten aanschouwen van honderden nieuwsgierigen, elkander op de gruwelijkste wijze stompen en stooten, op elkanders lijf houwen en beuken en slaan en zij zonder bewustzijn machteloos en kreunend van pijn er bij neervallen, dan is dat wèl geoorloofd en dan schijnt er heelemaal geen vrees of gevaar te duchten voor verruwing der zeden. Misschien wil een of onder fanaticus of extravagant nog wel beweren, dat zoo 'n bokspartij krachtig tot veredeling en beschaving van ons volk kan bijdragen. Geheel dus in de lijn van degenen, die altijd den mond vol hebben van volksbeschaving, doch nooit er een hand voor uitsteken.

In vroeger jaren kwamen vechten bokspartijen onder onze negers veelvuldig voor. Het ging wel niet in grooten stijl, het was wel geen sport volgens de regels der kunst, doch het kon er geducht spannen. Dikke guayacá-stokken beukten de harde koppen, zoodat de splinters er af vlogen, niet van de koppen, maar van die stokken. Van hun behendige onverwachte kopstooten onder de kin of in de maagstreek raakte een tegenstander voor goed *knock out*. Zelf de politie had het er niet op begrepen en hield zich wijzelijk op een afstand.

Tegenwoordig hoort en ziet men daar weinig meer van. Zóóver is de ware beschaving nu al ook tot den neger doorgedrongen, dat hij zich ordelijk en fatsoenlijk weet te gedragen. Alleen wanneer op een wulpsche danspartij zijn laagste hartstochten zijn opgewekt of hij door den drank verhit en zijn zinnen niet meer meester is, krijgt *la bête humaine* weer bij hem de overhand.

Dat zal nu spoedig anders worden. Nu de *Salon Habana* haar poorten geopend heeft voor de vertooning van bokspartijen, kan men er verzekerd van zijn, dat ook onze pootige havenwerkers en buitennegers er wel een kwartje voor over zullen hebben om daar hun hart op te halen. Daar zal hij zich weer zijn lichaamskracht bewust worden, daar zal hij nieuwe trucs leeren kennen om een tegenstander onschadelijk te maken.

In plaats van hanengevechten krijgen we dan weer bokspartijen om elkanders krachten te meten. Maar wee dan den armen blanke, die onder zijn ijzeren knuisten terecht komt.

Dan wordt weer het oude refrein over de ruwheid en de onbeschaafdheid van den neger met vol orkest ingezet.

Tot nu nu toe was het vaste gewoonte, dat de politie vóór en na schooltijd een oogje in het zeil hield om eventueel krakeel en handtastelijkheden terstond bij de schooljeugd den kop in te drukken.

Dat wordt nu voortaan geheel overbodig.

In de *Salon Habana* wordt ook de jeugd voor deze edele tak van sport opgeleid en vóór en na de schooluren krijgen de jongens gelegenheid zich te oefenen: En een politieagent, die nog wat achterlijk en onkundig gebleven is van de laatste bokkensprongen onzer moderne beschaving zal dan zijn vingers moeten thuis houden, wanneer hij van een gratis voorstelling of generale repetitie van een bokspartij door de schooljeugd getuige is.

O tempora, o mores!

---

hoogeschool van Tubingen richtten een adres aan den hertog van Wurtenberg om den kalender niet in te voeren. Zij hadden dezelfde bedenkingen als Osiander en Heerbrand omtrent den Antichrist enz., maar bovendien brachten deze hooggeleerde heeren ook nog de wijsheid te berde, dat het er toch geen dag eerder of later zomer om werd. Ook de wiskundigen en astronomen kwamen in verzet, maar hun motiveering had weinig wetenschappelijks. Floridus Plieninger meende, dat binnen 70 jaren de jongste dag daar zou zijn; de kalender was de laatste verordening van den Antichrist en men moest zich wel wachten dien anti-christelijken kalender in te voeren. Schrikkelijke dingen stonden dan te wachten, want de Paus wilde daardoor de groote vervolging ontketenen, waarvan het boek der Openbaring spreekt. De wonderen en teekenen, welke aan het firmament geschieden, pleitten tegen den kalender, zoo b.v. een wondere ster van 1572 en de groote komeet van 1587; zoo ook het slecht weer, dat over geheel Duitschland was gekomen, juist in die dagen welke de Paus ter verbetering van den kalender had overgeslagen. Ook waren juist in die dagen groote overstroomingen geweest en van geloofwaardige menschen had hij gehoord, dat ergens in een dorp de vischvijver in bloed was veranderd en zes dagen zoo was gebleven. Zelfs de maan had zich, zoo had de geleerde schrijver vernomen, de zaak aangetrokken; te Morthingen in Lotharingen had zij de gedaante van een gesluierde vrouw aangenomen en toen zij dicht bij de aarde was genaderd, luide geroepen, en zes tot zeven maal toe. De schrijver zag daarin de vervulling van de voorspelling van Christus (Matth. 24), dat de krachten der hemelen zullen geschokt worden. Ook in Voigtland hadden de boeren, die uit de kerk kwamen, de maan grimmig en bloeddorstig uitziende, duidelijk meermalen hooren zeggen: „wee, wee, bloed, bloed, Paus en Jezuieten." En het ergste vond Plieninger nog, dat die verstokte papisten aan deze wonderteekenen niet gelooven wilden; Er zelfs mee lachen en spotten. Dat zich beroepen op wonderen door de Protestanten, had voor gevolg, dat ook Katholieken zich gingen beroepen op wonderen ten gunste van hun nieuwen kalender. Zoo had men nauwkeurig acht gegeven en opgemerkt, dat de vogels zich gepaard hadden op St. Vincentiusdag, niet volgens de oude, maar volgens de nieuwe tijdrekening. „Katholieke vogels zijn," zoo riep Johan Rasch in 1590 uit, verstandiger dan menig ruwe en koppige mensch; zij huwen op den kerkdag, en houden zich eerzaam aan den nieuwen kalender." Zoo werd ook verteld en door hooggeplaatsen geloofd, dat een noteboom te Campo Longo in Friaul zich richte naar de nieuwe kalender; alle jaren, ook nog in 1582, begon die boom groen te worden op St. Jan, maar toen in 1585 in Friaul de nieuwe kalender werd ingevoerd, was hij eveneens op St. Jan, dus tien dagen vroeger, groen geworden. Een reiziger, die er vandaan kwam, zond er een takje van aan den bisschop van Olmutz en was van plan er ook een aan den Paus te zenden en hij schrijft, dat men daaruit kan zien, dat „de redelooze boomen verstandiger en gehoorzamer aan de Kerk zijn, dan de met verstand begaafde ketters."

(Het Centrum.)

Nog meer aardbevingen.

Door de welwillendheid van de firma MADURO & SONS werd onze aandacht gevestigd op een bericht, dat wij reeds in de *New York Times* van Zondag 25 Nov. hadden aangetroffen van den volgenden inhoud.

„In een conferentie dezen avond (24 Nov.) te Washington gehouden door den Eerw. Pater Jesuiet TONDORF, seismoloog van de Katholieke Universiteit van Georgetown (Ver. Staten v. Amerika) voorspelde deze geleerde, dat de volgende geweldige aardbeving zal plaats vinden in Centraal of Zuid-Amerika. Zooals men weet was het Pater TONDORF, die op aanwijzing van zijn seismologische observaties het allereerst het bericht verspreidde van de ontzettende aardbeving in Japan, welke bericht eerst eenige uren later door telegrafische berichten bevestigd werd.

Pater TONDORF wil geen poging doen om nu reeds het tijdstip van de volgende aardbeving met nauwkeurigheid vast te stellen in aanmerking nemend de groote moeilijkheden die aan zulk een tijdsbepaling verbonden zijn, en die ze toch waardeloos zou ma-

ken, Hoogstens kan men vooruit zeggen, dat die aardbeving binnen een zeker aantal jaren zal plaats vinden. Hij bracht in herinnering, dat de laatste catastrophe in Japan door het Keizerlijk seismologisch Bureau van dat land in 1921 werd voorspeld met de mededeeling, dat ze binnen 6 jaren zou plaats grijpen. Daarom is hij van oordeel, dat de volgende groote aardbeving tusschen 1927 en 1933 zal plaats vinden.

De seismologie is nog een betrekkelijk zeer jonge wetenschap. Zij houdt zich bezig met de bestudeering der aardschokken.

Sinds de fijne uiterst gevoelige meetinstrumenten werden uitgevonden, die in diepe kelders op zware betonvloeren opgesteld, van de geringste tot de zwaarste trillingen in de aardkorst nauwkeurig registreeren, zelfs toelaten de afstand te bepalen waarop en het land waar, de aardbeving heeft plaats gehad, en de lichte of zware graad ervan —sinds dien tijd is deze wetenschap aanmerkelijk vooruitgegaan.

Een ander bekend seismoloog is de katholiek priester ABBÉ TH. MOREUX, directeur van het Observatorium te Bourges in Frankrijk. Deze voorspelde de aardbeving in Japan reeds in November 1922.

Juist dezer dagen vonden wij onder onze paperassen een uitknipsel terug van November van het vorig jaar, met het volgende bericht door dezen abbé MOREUX, kort na de geweldige aardbeving in Chili, gepubliceerd in de *Petit Journal* van Parijs.

Abbé MOREUX schijnt onderzocht te hebben of de zon niet een daadkrachtige werking zou uitoefenen op de inwendige meteorologie van de aarde.

De varieerende warmte van de zon kan geen invloed uitoefenen, aangezien de temperatuur zestien meter beneden de oppervlakte hetzelfde blijft; volgens de waarnemingen van abbé Moreux komt echter van alle verschijnselen, die samengaan met het periodiek veelvuldiger voorkomen van aardbevingen, de electriciteit der atmosfeer in de eerste plaats.

De electriciteit zou dus dienen als bemiddelaarster tusschen de zon en de aardschokken.

Wanneer de electr[illegible] welke van de zon [illegible] mosfeer groo[illegible] wij in de korst [illegible] te zetten. [illegible] electriciteit ver- [illegible] ende den winter of zelfs in de tweede helft van den nacht, vertoont de korst neiging om samen te trekken; door niets wordt dus deze onderlaag, welke drukt boven de kern, weerhouden, en hierdoor ontstaan verschijnselen van verzakking en daling, en als gevolg aardbevingen.

Abbé Moreux voorspelt voor 1923 een groot aantal aardbevingen. De verzakking begint altijd bij de Middellandsche Zee, maar over korten tijd zullen ook Japan, misschien de Antillen, of Mexico, Turkestan onder aardbevingen te lijden hebben."

Dit staat zeker vast, dat sinds menschengeheugenis nooit zooveel aardbevingen hebben plaats gehad als in dit jaar 1923. En daarin heeft abbé MOREUX zich zeker niet vergist.

Berichten uit de Kolonie.

Mgr. M. G. Vuylsteke

Onze Apost. Vicaris is 27 November van zijn reis naar Rome teruggekeerd en den 30 November te Rotterdam in de groote zaal van de Gezellen-vereeniging aan het Stationsplein door Katholiek Rotterdam gehuldigd.

Pater Fr. Helling.

Het is werkelijk aan onze aandacht ontsnapt. De verdienstelijke oud-missionaris Pater Franciscus Helling, oud pastoor van Otrabanda, Montagne en Westpunt vierde juist 8 dagen geleden op 22 December zijn 40 jarig priesterfeest. Van 1884 tot 1908 was hij met nooit vermoeiden ijver op onze eilanden werkzaam, toen ging hij wegens ziekte naar Holland. Doch reeds in 1914 kwam hij zijn vernieuwde krachten weer aanbieden toen er geen andere paters konden gestuurd worden, en werkte toen nog 5 jaar opnieuw met zooveel vuur, dat hij jongeren beschaamde. In 1919 noopte zijn verzwakte gezondheid hem het werk in de tropen op te geven. Thans verblijft hij te Amsterdam, *Singel 154* en zijn grootste lust is nog zich voor het zielenheil van de Curaçaosche schepelingen van de *K. W. I. M.* booten te interesseeren.

Onze hartelijke gelukwensch en een *ad multos annos!*

Commissaris Appel.

Op 1 Januari 1899 werd de Heer APPEL benoemd tot Commandant van de Politie alhier. A.s. Dinsdag viert onze verdienstelijke Commissaris dus zijn zilveren jubilé als hoofd der politie.

Onze hartelijke gelukwenschen.

„De Hollandsche Zangers."

Vorige week Zaterdag gaf de bovengenoemde Zangersbond van de employé's der C. P. M. zijn eerste uitvoering in het clubgebouw onder leiding van den Heer Th. Boskaljon, aan wien na afloop als bewijs van hulde een krans werd aangeboden. De uitvoering oogste veel bijval en overtrof aller verwachtingen.

Jubileumzegels

Volgens beschikking van het Gouvernement blijven de Jubileumzegels zoowel voor binnen als buitenland nog geldig tot 30 April a. s.

St. Martin, 10 December.

Einde November zijn het ontvangers-, het post- en het tolkantoor naar de benedenverdieping van *„the Courthouse"* overgebracht en is de [illegible] tot dusverre genoemde kantoren gevestigd waren. Met geringe en niet noemenswaardige kosten is hierdoor een flinke verbetering bereikt. De ontvanger en de postbeambte beschikken nu over meer ruimte en de politiewacht heeft thans niet alleen over de Frontstreet uitzicht, doch ook over den steiger, het strand en de baai.

—Zondag 9 December is de Inspecteur van het onderwijs, de Heer H. MEERDINK op St. Martin N. G. aangekomen, na de eerste week van December op Saba en St. Eustatius te hebben doorgebracht. Naar verluidt, denkt Z. Ed. een dag of tien op dit eiland te blijven voor schoolinspectie en de af te nemen examens.

Verwond.

In den nacht van Woensdag op Donderdag is in het St. Elizabeths-Gasthuis binnen gebracht de Heer M. F. die bij de deur van zijn huis door iemand in een vlaag van waanzin met een knuppel geheel zonder eenige reden werd aangevallen en ongenadig toegetakeld. Met wonden op het hoofd, in het gelaat en op den arm, met duidelijke sporen van hevige stokslagen op de borst en rug werd hij opgenomen. De krankzinnige heeft men twee dagen overal tevergeefs gezocht totdat gisteren morgen aan den zeekant tegenover Monteberde zijn lijk gevonden is. Hij heeft zich dus daarna verdronken.

Marktberichten.

Stand van de Curaçaosche exportartikelen op de markt te New York tusschen 16 en 30 November:

Dividivi: De markt was gedrukt en met moeite kon de prijs van 40 dls per ton gehandhaafd worden. De koopers, die nu vrij goed van voorraad voorzien zijn, verspreiden het gerucht, dat zij van plan zijn den prijs tot 38 dls. te laten zakken, en dat zij vóór verscheping niet meer willen contracteeren.

Geitenvellen. Geen verandering. Alleen dat geen enkele zekerheid gegeven kan worden, dat de prijs van 24 cts. voor geitenvellen uit onze kolonie zal gehandhaafd blijven.

Aloë. Door voortdurende aanvoer van nieuwe partijen is de markt verzwakt. Ofschoon de verkoop nog tegen 10 cts. kon plaats vinden, werd er toch een belangrijke partij tegen 9¾ cts van de hand gedaan. De laatste week kwam er een lading van 150 kisten aan, die tegen 10 cts werd aangeboden. Dat is eveneens het geval met verschillende partijen, die voor verscheping tegen dienzelfden prijs werden aangeboden. Hierdoor is het vrijwel onmogelijk geworden nog een hoogeren prijs te bedingen.

Export.

In het 3e kwartaal van 1923 werd van Curaçao uitgevoerd.

Aloë.

Curaçao	6.705 K.G.	fl.	1.877
Aruba	70.204 „		23.441
Bonaire	5.950 „		1.488
	82.859 „		26.806
2e kw	98.291 „		27.553
1e kw	155.739 „		41.504
	336.889 KG		95.863

Dividivi.

Curaçao	85 ton	fl.	5.100
Aruba	14 „		840
Bonaire	11 „		660
	110 „		6.600
2e kw	132 „		7.200
1e kw	346 „		19.030
	588 ton		32.830

Stroohoeden.

Curaçao	20.733 doz.	fl.	102.242
Aruba	9.468 „		18.936
Bonaire	3.487 „		13.295
	33.688 doz		134.473
2e kw	36.270 „		134.553
1e kw	37.169 „		152.211
	107.127 doz.	fl.	421.237

Geitenvellen.

Curaçao	6.468 K.G.	fl.	4.527
Aruba	909 „		636
Conaire	1.093 „		765
	8.470 „		5.928
2e kw.	10.733 „		10.733
1e kw.	8.367 „		9.135
	27.560 KG	fl.	25.796

Mest.

Curaçao	1.912 ton	fl.	17.410
Aruba	670 „		10.150
Bonaire	2.186 „		19.076
	4.768 ton	fl.	46.636
2e kw	1.688 ton		15.460
1e kw	985 ton		8.971
	7.441 ton	fl	71.067

Oranjeschillen.

Curaçao	6.107 K.G.	fl.	4.868
2e kw	2.403 „		2.676
1e kw	4.246 „		4.246
	12.756 KG		11.790

Zout.

Curaçao	6.480 K.G.		200
Bonaire	452.629 „		2.827
St.Mart	1.292.140 „		6.741
	1.751.249 K.G.	fl.	9.768
2e	1.473.286 „		8·774
1e kw	5.976.102 „		41.633
	9.200.637 K.G.		fl.60.175

Pinda.

3e kwartaal			0
2e kw	180.992 K.G.	fl.	22.278
1e kw	87.063 „		9.054
	268.055 K.G.	fl.	31.332

Steenkolen.

Curaçao	11.621 ton	fl.	310.862
2e kw	11.576 „		309.658
1e kw	10,016 „		267.928

Phosphaat.

Curaçao	28.417 ton	fl.	539.938
2e kw	17.129 „		445.354
1e kw	15.066 „		391.752
	60.612 ton	fl.	1.377.044

Curaçaosche Petrol. Mij.

Gasolie	47 ton		1.570
2e kw	21 „		721
1e kw	47 „	fl	1.886
Gasolin	7.675.668 L.		1.374.959
2e kw	2.619.548 „		698.180
1e kw	2.245.950 „		576.250
	12.541.166 L.		2.649.389
Petrol.	2.934.015 L.	fl.	215.749
2e	968.806 „		1311.65
1e kw	1.164.150 „		159.625
	5.066.971 L.	fl.	486.539
Residu	121.560 ton	fl.	2.463.860
2e kw	108.938 „		2.249.197
1e kw	53.472 „		946.404
	283.970 ton		5.659.461
Ruwe olie	11.539 ton	fl	173.092
2e kw	11.244 „		214.150
1e kw	34.880 „		714.095
	57.663 ton	fl.	1.101.337

Alle petroleum producten van de C. P. M. brachten dus in deze 3 kwartalen de kapitalen som van:

Gasolie:	fl	4.177
Gasoline:		2.649.389
Petroleum:		486.539
Residu:		5,659.461
Ruwe olie:		1.101.337
	fl	9.896.733

S. S. Carabobo.

Volgens den nieuwen tijdtafel van de *Red-D-line* zal het nieuw gebouwde stoomschip *Carabobo* op 12 Januari a.s. zijn eerste reis van uit New-York aanvaarden. Het komt via La Guayra op 22 Januari op Curacao. Van hier vertrekt het dienzelfden dag naar Maracaibo om op 27 Januari weer terug te keeren voor de terugreis naar New-York.

Toeristenbooten.

De volgende booten met Amerikaansche toeristen zullen onze haven het komende jaar komen bezoeken:

De *Reliance* op 21 Januari.
De *Orca* „ 4 Februari.
Epress of Britain „ 5 Februari.
De *Orca* op 7 Maart.
Empress of Britain op 10 Maart.

Ontvangen

van *Wisatco* een nieuwen scheurkalender

—van de firma MADURO & SONS een nieuwe tijdtafel voor de booten van de *Red-D-line*

—van de firma MORRIS CURIEL& SONS een Kerst- en Nieuwjaarsgroet. Hartelijk dank. De Redactie wenscht wederkeerig.

— Van den Heer JUAN BARNIÉ, agent alhier van de Singer-naaimachines eenige reclame-artikelen.

Boekbespreking.

Onze verdienstelijke Apostolische Vicaris MGR. M. G. VUYLSTEKE heeft tijdens zijn verblijf in Holland zelfs zijn snipperuren nog goed besteed en het omvangrijk, mooie, pakkende werk van den Italiaanschen missionaris PAOLO MANNA: *De bekeering der Heidenwereld* in een Nederlandsche bewerking het licht doen zien bij Teuling's Uitgeversmaatschappij te 's Hertogenbosch.

Deze uitvoerige verhandeling over de katholieke missies is, met haar talrijke belangrijke gegevens over de verschillende missielanden en haar heldere uiteenzettingen, een waar standaardwerk voor allen, die in het bekeeringswerk belang stellen, en dat behooren alle rechtgeaarde Christenen te doen en ook metterdaad te toonen.

Degelijk en fraai uitgevoerd, voorzien van tal van kaarten en tabellen, versierd met een twintigtal keurige reproducties van photographische opnamen uit 't missieleven, is het niet alleen aantrekkelijk door zijn uiterlijk, maar vooral ook boeiend, leerzaam en stichtend door zijn rijken afwisselenden inhoud en door de bezielde, overtuigende, mannelijke taal van den schrijver, die over een uitgebreide kennis en belezenheid omtrent zijn veelomvattend onderwerp beschikt.

Eerst laat hij ons met één wijden blik hee! het ontzaglijk *Missieveld* overschouwen. Na gewezen te hebben op de goddelijke zending der Kerk om de heidenen te bekeeren, gaat hij de menigte der ongeloovigen en hun voornaamste godsdiensten na: duizend millioenen menschen op weg naar de christelijke beschaving. Hij toont aan welke spleten door het missiewerk reeds in de rots van het heidendom geslagen zijn, en hoe de ongeloovige volken thans tegenover de missies gestemd zijn, hoe er een strooming onder hen is naar bekeering, die wij in de hand moeten werken.

In een tweede gedeelte bespreekt hij *De Arbeiders*, dat is *de Propaganda Fide* met haar uitgestrekt gebied en de krachten, waarover zij beschikt, dat zijn de missionarissen, de inlandsche priesters, de catechisten en de missiezusters, die allen in hun arbeid en pogen, in hun resultaten en vorderingen worden voorgesteld.

De derde afdeeling handelt over de onmisbare medewerking van alle katholieken, priesters, kloosterlingen, die allen den onafwijsbaren plicht hebben, elk op zijn wijze, het missiewerk naar vermogen te steunen.

De laatste afdeeling eindelijk geeft een beredeneerd overzicht van de onderscheiden vereenigingen en instellingen tot instandhouding en steun der missies.

„Als ieder die dit boek leest", zoo vinden wij op blz. 181 opgemerkt, „ervoor instaat, dat iemand anders het ook leest, en ook moeite geeft, eenige exemplaren uit te deelen of te verspreiden (de opbrengst is geheel bestemd voor de missies), dan is het goede, dat hierdoor voor de zielen bereikt wordt, niet te schatten".

Ik durf verzekeren, dat ieder die het mooie boek ter hand neemt, het met belangstelling ten einde toe zal lezen.

1924. Nederlandsche Pestalozzi kalender.

Een mooi, handig, netjes ingebonden boekje van 320 bladz. met zooveel wetenswaardigs en aantrekkelijks, dat men hem eenmaal gezien, zeker in zijn bezit wil hebben om hem voortdurend te kunnen consulteeren. Elk der 365 dagen van het jaar heeft een mooi portret met korte biographie van een en ander geleerde, staatsman, schilder of beroemd man uit de geschiedenis. Korte vervoeging der Fransche onregelmatige werkwoorden, Duitsche Deklinationstabelle, Geometrie, inhoudsberekening van vlakken en lichamen, maten en gewichten, interessante aardrijkskundige wetenswaardigheden, de jaartallen der wereldgeschiedenis van de oude Egyptenaren tot op heden, kunstgeschiedenis, 20 prachtige kunstplaten, uitvindingen, allerlei merkwaardige opmerkingen, die men elders tevergeefs zal zoeken, sport, geschiedenis van het oude Egypte, hulp in den nood, enz. enz. Dat alles en nog veel meer vindt men in dit handige boekje bijeen.

Iedereen zal het op zijn schrijftafel willen hebben. Het is verkrijgbaar bij den Uitgever W. J. H. Leuring, Huize Middelaer te Mook bij Nijmegen.

Receptie ten Gouvernementshuize.

De Gouverneur van Curaçao zal allen, die bij gelegenheid van de jaarswisseling hunne opwachting wenschen te maken, gaarne ontvangen op den 1sten Januari 1924, des avonds tusschen 8.30 en 10 uur.

de 1ste Luitenant-Adjudant,
van Voorthuijsen.

Aan alle Confraters, vrienden en oud-parochianen van Otrabanda en Saint Martin een hartelijk:

„Zalig Nieuwjaar"

Mgr. B. J. Gijlswijk. O. P.
Apost. Delegaat van Zuid-Afrika.

Bloemfontein
Park Road
(Zuid-Afrika.)

BUITENLAND.

De hervatting van het Vaticaansch Concilie.

Reeds lang heeft het gerucht de ronde gedaan, dat de opening van het Vaticaansch Cnncilie niet in het jubeljaar (1925) zou plaats hebben en wel zooals men voorgaf om internationale politieke redenen, waardoor de schijn gewekt werd, dat het Vaticaansch concilie in het geheel niet meer zou gehouden worden.

Naar aanleiding nu hiervan had de Romeinsche corr. van de *„Maasbode"* een onderhoud met den ZeerEerw. Zeergel. Pater Hugon O.P. professor aan het internationaal College der Paters Dominikanen, die zooals bekend is, tot de voorbereidende commissie van het Vaticaansch Concilie behoort.

Pater HUGON vertelde, dat hij juist hiervoor in particuliere audiëntie bij Zijn Heiligheid is geweest en dat de H. Vader hem had gezegd, dat, ofschoon het altijd nog Zijn ideaal zou zijn om het Vaticaansch Concilie in het jubeljaarte openen, 'ttoch om practische beweegredenen moeilijk zal zijn, dat ideaal te verwezenlijken. Wegens de feestelijkheden, die tijdens het jubeljaar in de Vaticaansche Basiliek zullen plaatst hebben, is het ondoenlijk gebleken om nog bijtijds een groot gedeelte van de Basiliek, zooals het plan is, als aula in te richten.

In ieder geval, zeide mij Pater Hugon, is het de wil van den H. Vader en Hij hoopt, dat dit tenminste mogelijk zal zijn, dat de plechtige afkondiging op het einde van het jubeljaar geschieden zal.

Uit dit alles blijkt. dat, zoo het Vaticaansch Concilie ook al niet op het eind van het jubeljaar zal geopend worden, dit toch in het begin van 1926 zal geschieden en er dus van een uit- of afstel om internationale politieke redenen in het geheel geen sprake is.

Maatregelen tegen echtscheiding in Frankrijk.

Het Fransche geboorte-congres te Marseille heeft dezer dagen ook de vraag behandeld, welk verband er bestaat tusschen het groeiend aantal echtscheidingen en het gering aantal geboorten. Men pleitte voor een afschaffing van het recht tot burgerlijke echtscheiding, die in 1884 wettelijk is ingevoerd. De voorzitter van het congres, de heer ISAAC, stelde een motie voor, waarin gevraagd werd om intrekking van de amendementen, welke op de wet van 1884 zijn ingediend en nooit uitgevoerd.

Het congres hechtte ook zijn goedkeuring aan de volgende voorstellen: de echtscheiding na twee jaar huwelijk te verbieden; het hertrouwen van gescheiden personen onmogelijk te maken; en een echtgenoot, wiens gedrag tot echtscheiding aanleiding heeft gegeven, met ten minste drie maanden gevangenisstraf te beboeten.

Bekendmaking.

De verkoop van Juweelen en van Gouden en Zilveren voorwerpen, ter Spaar- en Beleenbank van Curaçao beleend van den **2 Januari 1922** af tot en met **30 Juni 1922**, onder **No. 7915 C** tot en met **No. 6805 D**; zal plaats hebben op Donderdag den 3 Jan. 1924 a.s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao den 29 December 1923.

De Voorzitter

17 H. J. COHEN HENRIQUEZ

INSPECTIE VAN HET ONDERWIJS.

Leergang voor Zeevaartkunde op Curaçao.

Bij voldoende deelneming zal 14 Januari 1924 op Curaçao opnieuw een leergang voor Zeevaartkunde geopend worden.

Het onderwijs zal zich in de eerste plaats tot practische zeevaartkunde bepalen.

Jongelieden die voldoende lager onderwijs hebben genoten, kunnen tot dien leergang worden toegelaten, mits zij den leeftijd van 14 jaren hebben bereikt. Het lesgeld bedraagt ZES GULDEN per jaar te voldoen DRIE gulden bij de inschrijving en DRIE gulden den 4en Juli 1924.

Deelnemers kunnen zich vóór 11 Januari 1924 laten inschrijven op het kantoor van den Inspecteur van het Onderwijs, Fort Amsterdam, No 12 (geopend op alle werkdagen van 8—12 en van 1—4. Zaterdags van 8—12.

Curaçao, 11 December 1923.

De Inspecteur van het Onderwijs,

1—2 H. MEERDINK.

INSPECTIE VAN HET ONDERWIJS.

Leergang v. herhalingsonderwijs op Curaçao.

Bij voldoende deelneming zal 14 Januari 1924 op Curaçao opnieuw een leergang voor herhalingsonderwijs geopend worden.

Er zal onderwijs gegeven worden in NEDERLANDSCHE TAAL, ENGELSCHE TAAL, SPAANSCHE TAAL en REKENEN.

Jongelieden, die lager onderwijs hebben genoten, kunnen tot dien leergang worden toegelaten, mits zij den leeftijd van 14 jaren hebben bereikt.

Het lesgeld bedraagt ZES GULDEN per jaar, te voldoen DRIE gulden bij de inschrijving en DRIE gulden 4n Juli 1924.

Deelnemers kunnen zich vóór den 11 Januari 1924 laten inschrijven op het kantoor van den Inspeteur van het Onderwijs, Fort Amsterdam No. 12, dat geopend is op alle werkdagen van 8—12 en van 1—4 (Zaterdags van 8—12)

Curaçao, den 11n December 1923.

De Inspecteur van het Onderwijs.

1—2 H. MEERDINK.

INSPECTIE VAN HET ONDERWIJS.

Leergang voor handelsonderwijs op Curaçao.

Bij voldoende deelneming zal 14 Januari 1924 op Curaçao opnieuw een leergang voor HANDELSONDERWIJS geopend worden.

Er zal onderwijs gegeven worden:

- *a. Boekhouden en Handelsrekenen;*
- *b. Nederlandsche Handelscorrespondentie;*
- *c. Engelsche Handelscorrespondentie;*
- *d. Spaansche Handelscorrespondentie;*
- *e. Fransche Handelscorrespondentie;*
- *f. Duitsche Handelscorrespondentie.*

Deelnemers kunnen zich vóór of op den 10n. Januari 1924 laten inschrijven op het kantoor van den Inspecteur van het onderwijs, Fort Amsterdam No. 12, dat op alle werkdagen van 8—12 en van 1—4 geopend is (Zaterdags van 8—12) en waar inlichtingen verstrekt worden omtrent het verschuldigde lesgeld en de eischen van toelating.

Curaçao, den 11n. December 1923.

De Inspecteur van het Onderwijs.

1—2 H. MEERDINK.

St. Thomas-College

Van 7 December af kunnen gedurende de maand December leerlingen voor het schooljaar 1924 worden aangegeven.

Men wordt verzocht het vaccinatiebewijs mede te brengen.

Het Hoofd der School,

fr. M. Hermenegild.

H. v. d. Hoeven en Echtgenoote

hebben het genoegen aan vrienden en bekenden mede te deelen, de geboorte van een zoon

Johannes Philippus Everardo.

Curaçao, 16 Dec. 1923.